

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2025, č. j. OAM-1267/ZA-ZA11-K01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2025, č. j. OAM-1267/ZA-ZA11-K01-2024 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že se obává návratu do vlasti, neboť je homosexuální orientace, a v dospívání čelila sexuálními útokům ze strany X, který ji opakovaně znásilnil poté, co ji viděl líbat se s jinou dívkou. V řízení uvedla, že život příslušnice sexuální menšiny je nesmírně obtížný, a to jak v Kazachstánu, kde má zázemí pouze u již zmiňovaného X, tak i v Ruské federaci, kam přesídlili její X, v těchto státech je homosexualita potírána ze strany společnosti i státu, který v ní spatřuje propagaci extrémistického chování, žalobkyně by tak v těchto státech nemohla svobodně žít, nyní má již X let stálou partnerku.
3. Namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav. Žalobkyně se cítí být pronásledována pro odlišnou sexuální orientaci, přičemž pravdivost její výpovědi byla potvrzena její konzistentní stabilitou i svědectvím její dlouholeté partnerky. Žalovaný se však problematice postavení LGBT komunity v Kazachstánu věnoval pouze povrchně. Dle žalobkyně je nutné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů v Kazachstánu, poté zodpovědět otázku, zda je žalobkyně skutečně homosexuální orientace a na závěr posoudit relevantnost jejích obav. Z provedeného dokazování (z informací OAMP a zprávy MZV USA) plyne, že příslušníci LGBT komunity jsou v Kazachstánu diskriminováni, homosexualita byla vnímána jako duševní nemoc, společnost i stát se k této komunitě staví odmítavě, projevy homosexuality jsou trestány jako propagace homosexuality (byť samotná homosexualita trestná není), oslavy podobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány skrytě. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezohlednil, omezil se na fráze typu „situace se zlepšuje“. Žalobkyně nemůže svou sexuální orientaci ve vlasti projevovat tak, jako v České republice. Nelze po ní spravedlivě požadovat, aby se pronásledování vyhýbala skrýváním své sexuální orientace, neboť projevem její svobody je mimo jiné i otevřená realizace orientace. Žalovaný postavení LGBT komunity v Kazachstánu dostatečně nevyhodnotil a rezignoval na posouzení sexuální orientace žalobkyně.
4. Žalobkyně dále namítala, že hlavním argumentem pro zamítnutí její žádosti je tvrzená účelovost žádosti založená na skutečnosti, že žalobkyně tvrzení týkající se sexuální orientace uplatnila až pod tíhou hrozícího vycestování. Žalobkyně naopak toto pokládá za legitimní, neboť se jedná o citlivé téma. V době legálního pobytu neměla žádný důvod usilovat o mezinárodní ochranu, neměla tedy důvod tyto informace nikomu sdělovat.
5. Nesouhlasila s tím, že žalovaný posoudil její příběh jako nevěrohodný. Žalobkyně přitom prokázala existenci milostného vztahu a poskytla konzistentní výpověď. Závěry žalovaného jsou nepodložené a subjektivní, jedná se o pouhé spekulace.
6. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěry žalovaného, že jí v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí. Žalovaný totiž nezvážil, že je bez prostředků a jediné funkční zázemí má u svého X. Zázemí, které by mohla mít u svých X, je zázemím v Ruské federaci, což je stát, který postupuje proti členům LGBT komunity ještě hůř než její domovský stát. Poukázala na to, že pojem pronásledování zahrnuje i jiné formy závažného omezování základních lidských práv a svobod, než je fyzické násilí, které jsou způsobitelné vyvolat odůvodněný strach z pronásledování. Žalobkyni v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ačkoliv jí toto nebezpečí hrozí ze strany soukromé osoby, Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nemůže se v důsledku přístupu státu a společnosti k odlišné sexuální orientaci obrátit na příslušné orgány s žádostí o pomoc.

7. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, vycházel z podkladů s objektivními informacemi, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při posuzování žádosti žalobkyně žalovaný vycházel z výpovědí samotné žalobkyně a z informací, které se týkají politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu. Zdůraznil, že se na základě shromážděných podkladů s otázkou postavení homosexuálně orientovaných osob v zemi původu žalobkyně vypořádal pečlivě. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech jejích forem.
9. Žalovaný upozornil, že žalobkyně podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany jedenáct let po svém prvním příjezdu do ČR, a především až poté, co selhala její snaha vyřídit si zde povolení k pobytu po zániku zaměstnanecké karty. Svou žádost navíc podala několik málo dní předtím, než měla na základě rozhodnutí Policie ČR povinnost opustit území členských států EU. Žalovaný tak považuje její žádost za účelovou, přičemž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) týkající se této problematiky. Poukázal též na to, že se do země původu opakovaně vracela.
10. Dle žalovaného ze shromážděných podkladů plyne, že v Kazachstánu neexistují žádné zákony kriminalizující sexuální aktivitu či chování mezi osobami stejného pohlaví. Pohlavní styk mezi dvěma muži byl dekriminalizován v roce 1998, pohlavní styk mezi ženami nikdy kriminalizován nebyl. Připustil, že příslušníci LGBT komunity v Kazachstánu často otevřeně nepřiznávají svou orientaci ze strachu z diskriminace, stigmatizace a intenzivní homofobie, která je v kazašské společnosti stále přítomná, ve společnosti jsou rozšířené negativní postoje k LGBT osobám, které tak někdy čelí fyzickým či verbálním urážkám i nechtěné pozornosti od policie. Situace se však mění a shromážděné podklady z let 2024 a 2025 vyznívají jinak než podklady starší. Dle nejaktuálnějších podkladů diskriminací v oblasti zaměstnání a bydlení, diskriminací při výkonu policejní činnosti či diskriminací v jiných oblastech života byly ohroženy zejména transgenderové osoby. Další skupinou čelící neadekvátnímu zájmu ze strany policistů jsou obecně genderově odlišné osoby, dále pak LGBTIQ aktivisté. Podklady zmiňují zásahy policie kvůli podezření na „šíření LGBT propagandy“. Situace LGBT osob se značně liší v závislosti na místě, kde žijí. LGBT komunita reálně existuje jen ve velkých městech, v menších městech jsou pouze menší rozvíjející se komunity. Atmosféra ve velkých městech je také ve srovnání s vesnickými oblastmi a s jihem země mnohem liberálnější. Dle žalovaného nelze žalobkyni považovat za LGBT aktivistku, osobu genderově odlišnou či transgenderovou, které jsou mnohem více ohroženy. Žalobkyně pochází z města, které se nachází v X, je X a z podkladů plyne, že tam existuje i menší LGBT komunita. I když zde žalobkyně nemá žádné zázemí, žalovaný podotkl, že se jedná o mladou, zdravou a svéprávnou ženu schopnou samostatného života. Může si tedy i v Kazachstánu najít vlastní bydlení. Zároveň se v jejím

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

případě nabízí možnost přestěhovat se do X, kde dle podkladů existuje LGBT komunita, a zároveň zde žije i velká část ruské menšiny v Kazachstánu. X je navíc značně vzdáleno od X, kde žije X žalobkyně.

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Dne 22. 9. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 25. 9. 2024 poskytla údaje k žádosti, uvedla, že se narodila v Kazachstánu, je ruské národnosti a kazašské státní příslušnosti, je svobodná a bezdětná, poslední pobyt měla ve městě X. V ČR je od roku X, od té doby několikrát jela zpět do vlasti na návštěvu za rodiči, naposledy z Kazachstánu vycestovala v roce X letecky do ČR, poté navštěvovala rodiče v Rusku. V minulosti disponovala jen českým vízem. Jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla, že je LGBT, v Kazachstánu se setkávala se špatným chováním, a to i v rodině, a proto se odstěhovala do Evropy.
13. Dne 25. 9. 2024 při pohovoru žalobkyně uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu své sexuální orientace, je LGBT. V Kazachstánu má v současnosti svého X, se kterým měla konflikt. Když jí bylo X let, viděl ji, jak se líbá s dívkou a pak ji několikrát znásilnil, aby ji přeučil. Stále jí občas píše, ale ona ho ignoruje. X se spolu s X přestěhovali do Ruské federace. V roce X žalobkyně odjela, jelikož se v Kazachstánu necítila bezpečně, cítila se být cizí v rodné zemi. Našla si reklamu na školu v ČR, dostala stipendium a přijela sem studovat. V ČR tedy už pobývá dlouho, vždy se snažila zajišťovat si řádně doklady. Do Kazachstánu se nemá kam vrátit, nemá tam nikoho blízkého ani bydlení. Ambasáda ČR v Kazachstánu se nachází v X, kde žije X, a žalobkyně nechce domýšlet, k čemu by došlo, kdyby se potkali. Obává se, že by jí chtěl najít manžela, nebo ji opět znásilnit. V Kazachstánu by nemohla říct, že má partnerku, nemohla by chodit na ulici se ženou a držet se s ní za ruce. Kdyby hledala práci, musela by si vymyslet příběh, že má partnera muže. Kdyby si pronajala byt, nemohla by říci, že žije se ženou, musela by stále lhát. Ohledně potíží s kazašskou policií, bezpečnostními orgány, či soudy žalobkyně uvedla, že asi v šestnácti letech dostala se svou přítelkyní výhrůžné dopisy, kvůli jejich vztahu jim bylo vyhrožováno zabitím. Rodiče ji tehdy nepodpořili, a tak se sama rozhodla oznámit věc policii. Tam jí však řekli, že je to hloupost a že se nic nestalo. Jinak se v Kazachstánu na policii neobracela, nebyla plnoletá. S jinými státními orgány žádný problém neměla. Uvedla však, že ji jednou i s její přítelkyní zbili spolužáci, nikde to však neřešila. Spolužáci jí dělali i různé schválnosti. Žalobkyně také měla vztah s dívkou z Ruské federace, přičemž v Ruské federaci je jednou zbili. Po rozchodu s ní měla žalobkyně několik vztahů v ČR a teď má partnerku, s níž je ve vztahu X, ale znají se X let. V roce X, když se žalobkyně naposledy vrátila do vlasti, měla opět problémy s X. Je X a byl u nich v domě. Opět jí chtěl ukázat, jak milovat muže, ale utekla mu, k pohlavnímu styku došlo, ale nebyl dokončen. Utekla na ulici a odjela za rodiči na chatu. Snažila se jim to říct, oni jí však řekli, že nemusí nic řešit, když za krátkou dobu odjíždí. Následně dodala, že X s ní nemluvil dva roky, když se dozvěděl, že chodí s dívkou. Když byla poprvé znásilněna, nevěděla, jak to řešit, nikam se tehdy neobracela. Před X lety jí však bylo již X nebo X let a šla ke gynekoložce a chtěla po ní doklad, že byla znásilněna. Ta jí ho však odmítla vydat. Udělala jí pouze test na pohlavní nemoci, které byly v pořádku. Žalobkyně pak byla v Kazachstánu ještě několik týdnů, nic však neřešila, neměla na to sílu. Dodala, že v Kazachstánu je to tak, že znásilnění je ostudou ženy. Jiné problémy ve vlasti neměla. Uvedla osobní údaje své partnerky, která je kazašské státní příslušnosti, bydlí spolu v Praze. Na dotaz žalovaného, zdali by bylo v její situaci řešením, aby žila v Kazachstánu mimo X a X, uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

problematický přístup k LGBT osobám je stejný v celé zemi. Pokud by se přestěhovala, nic by se tak nezměnilo, navíc neumí kazašsky. O jejím návratu by se jistě dozvěděl X, byť žalobkyně neví, zdali by jí něco udělal, je to starší člověk, bývala s ním v kontaktu, když přijel k nim domů, žalobkyně si však nemyslí, že by jí chtěl chytit někde na ulici nebo že by po ní v zemi pátral. K dotazu žalovaného, proč se nevrátí do Kazachstánu pouze za účelem vyřízení dokladů pro další pobyt v ČR, uvedla, že si není jistá, jak dlouho by tam musela být, zdali tři měsíce, či třeba půl roku, necítí se tam bezpečně, nechce lhát o svém životě. Bojí se, že ji zase někdo zbije, či znásilní. Nemá tam kamarády, známé, nenašla by si tam práci, neumí kazašsky, pouze rusky. V ČR se cítí bezpečně a chtěla by tu zůstat.

14. Dne 23. 4. 2025 byl proveden doplňující pohovor, v rámci něhož žalobkyně uvedla, že od roku X navštívila Kazachstán asi X, jezdila navštěvovat rodinu. Poté, co se X přestěhovali do Ruské federace, je tam jednou navštívila. Do Kazachstánu se vždy jezdit bála, rodiče jí ale nutili, aby tam jezdila, byla u nich vždy maximálně X dnů. K dotazu žalovaného, co se změnilo, že nyní návrat odmítá, i když tam dříve jezdila, uvedla, že tam nyní nemá X a nemá se kam vrátit. Zůstal tam pouze její X, se kterým měla složitý vztah. Neměla dobré zkušenosti ani ve škole, být delší dobu ve vlasti je pro ni nebezpečné, protože by tam musela lhát a skrývat tam své vztahy. Žalobkyně navštívila i Ruskou federaci, naposledy tam byla před X roky, přičemž tam jezdila za X, měla vztah s dívkou z Ruské federace. Dále žalobkyně popsala, kdy a jak si uvědomila, že ji přitahují ženy. Dále podrobně zodpověděla otázky týkající se jejích dosavadních vztahů se ženami. V rámci svého vztahu se spolužačkou měla problémy ve škole, spolužáci jim dělali naschvály. Problémy měla i se X, který ji viděl, jak se drží se spolužačkou za ruce a občas se políbí. Několikrát ji znásilnil, chtěl ji „upravit“, aby byla „normální“. Poprvé k tomu došlo, když bylo žalobkyni šestnáct let. Šla za gynekoložkou, aby jí dala potvrzení, se kterým by se obrátila na policii. Gynekoložka však dala žalobkyni antikoncepci s tím, že to nemusí brát vážně. Snažila se X sdělit, že se X bojí, ale bylo jí řečeno, že je to rodina, strýce tak stále vídala. Než odjela do ČR, několikrát se na ní dopustil násilí. Naposledy při její poslední návštěvě vlasti. Žalobkyně uvedla, že v Kazachstánu je rodina velká věc, a i ona si myslela, že se může „spravit“ a stát se normální ženou. Snažila se tedy učit, chodit na zkoušky a být tím pravým dítětem. V ČR pak ale potkala více LGBT osob, vyslechla si jejich příběhy z jejich života a zjistila, že rodiče jsou důležití, ale že si musí vybudovat svou vlastní rodinu. Když byla naposledy ve vlasti a X se na ní dopustil násilí, tak se na policii neobrátila. Byla tam tehdy i se svou X, X jí řekl, že pokud proti němu něco podnikne, znásilní i X. X se k její X chovali jako by byla její X. K dotazu žalovaného, jestli se někdy kvůli svým problémům ve vlasti obrátila na policii uvedla, že ne. Poté ji však žalovaný upozornil na skutečnost, že při předešlém pohovoru tvrdila, že se na policii obracela, ale ta její podání odmítla přijmout. Žalobkyně pak uvedla, že na policii šla kvůli svému X, když byla mladá. Na policii se však odmítli celou záležitostí zabývat s tím, že žalobkyně není zbitá, a tak to nemusí řešit. Dále se na policii obrátila v souvislosti se svými spolužáky, protože s tehdejší přítelkyní dostávala výhrůžky, na policii se tedy obrátila minimálně dvakrát. Na dotaz žalovaného, proč tvrdila, že se na policii v Kazachstánu nikdy neobracela, uvedla, že je nervózní, a taky protože to nemělo žádný efekt a nevzali si od ní ani její dopisy. Žalobkyně si myslí, že se na policii obracela, byť to tak nemusí vypadat. Když byla na návštěvě v Kazachstánu naposled, tak byla také na policii, ale také to nemělo efekt. Krom potíží se X a naschválů ze strany spolužáků neměla ve vlasti žádné potíže. Žalovaný ji následně upozornil na to, že v rámci předešlého pohovoru uvedla, že byla zbita, což však žalobkyně označila za naschvál. Uvedla, že modřiny na ní občas zanechal i X. S tím se naposledy setkala v rámci své poslední návštěvy Kazachstánu, občas se jí snaží psát, žalobkyně ho však blokuje. Píše jí, kdy se potkají, a jestli má

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dívku, co dělá, ale žalobkyně mu neodpovídá. Nyní žalobkyně bydlí asi X s přítelkyní. Bojí se vrátit do vlasti, i kdyby to mělo být jen na půl roku, bojí se X.

15. Dne 30. 4. 2025 byl proveden další doplňující pohovor, v jeho rámci žalobkyně uvedla, že se svou současnou přítelkyní je ve vztahu asi X, znají se však asi X let. Uvedla, že její přítelkyně navštěvuje Kazachstán, naposledy tam byla za X na přelomu X, asi na dva týdny. Dle jejích informací neměla její přítelkyně v Kazachstánu problémy, rodinu o svém vztahu se žalobkyní neinformovala. Pokud by tam přijely spolu, žalobkyně neví, jak by reagoval otec její přítelkyně, a měly by i jiné potíže. Žalobkyně v současné době žije s přítelkyní, popsala jejich společné soužití.
16. Dne 30. 4. 2025 provedl žalovaný svědeckou výpověď přítelkyně žalobkyně. Ve své výpovědi jmenovaná uvedla, že s žalobkyní tvoří pár asi X, seznámily se asi před X lety. Ke svým návštěvám Kazachstánu svědkyně uvedla, že naposledy tam byla v X. Předtím tam však X let nebyla, a to z důvodu koronavirové pandemie, do té doby navštěvovala Kazachstán X. K problémům žalobkyně v Kazachstánu svědkyně uvedla, že ta nemá z vlasti příjemné zkušenosti, měla tam nějaké vztahy, bylo to těžké, a bylo tam i násilí. Rodiče její přítelkyně o její orientaci vědí, vědí i o jejich vztahu, ale nevšímají si toho. V Kazachstánu dle jejího názoru hrozí žalobkyni nebezpečí prakticky ode všech. Pokud někdo uvidí, že je jiná než všichni ostatní, bude mít problémy, vláda ani policie jí nepomohou. Ohrožovat její život bude X, kterého v Kazachstánu má. S žalobkyní sdílí nyní svědkyně společnou domácnost. Dále popsala jejich společné soužití.
17. Žalovaný do správního spisu jako podklad pro rozhodnutí založil Informaci MZV – Kazachstán – Výjezd a návrat občanů z/do vlasti, č. j. 108700-6-2025-MZV/LPTP ze dne 10. 4. 2025 (dále jen „Informace MZV o výjezdu a návratu“), Informaci Parniplus – Kazachstán – Policejní razie v Kazachstánu: vyprávění organizátora večírků, ze dne 16. 5. 2024 (dále jen „Vyprávění organizátora“), dále Výroční zprávu ILGA-Europe – Kazachstán – Každoroční přezkoumání stavu práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Evropě a Střední Asii ze dne 18. 2. 2025 (dále jen „Výroční zpráva ILGA 2024“), Informaci OAMP – Etnická menšina Rusů v Kazachstánu – Etnické složení, ruština, společnost, ze dne 5. 12. 2024 (dále jen „Informace OAMP o situaci ruské menšiny“), Informace OAMP – Kazachstán – Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy, ze dne 25. 2. 2025 (dále jen „Informace OAMP o fungování policie“), Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 3. 2025 (dále jen „Informace OAMP o politické situaci v Kazachstánu“), Informace OAMP – Kazachstán – Zahraniční mobilita a návraty do země, ze dne 12. 4. 2025 (dále jen „Informace OAMP o zahraniční mobilitě“), Informace MZV USA – Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023, ze dne 22. 4. 2024 (dále jen „Zpráva MZV USA“), ILGA-Europe – Kazachstán – Výroční zpráva ILGA – Europe – Výroční přezkoumání stavu práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Kazachstánu za období od ledna do prosince 2023, ze dne 29. 2. 2024 (dále jen „Výroční zpráva ILGA 2023“), Informace OAMP – Kazachstán – Sexuální menšiny – Zákonná ustanovení, postoj státních orgánů a společnosti, neziskové organizace, ze dne 19. 9. 2024 (dále jen „Informace OAMP o sexuálních menšinách“), Informace OAMP – Kazachstán – Postavení rozvedených žen – Společnost – Muslimské komunity – Násilí na ženách, ze dne 30. 1. 2023 (dále jen „Informace OAMP o postavení žen“) a Informace ČTK – Kazachstánský prezident podepsal zákon trestající domácí násilí, ze dne 15. 4. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 18. 9. 2025 neshledal důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobkyně žádnou politickou činnost nevyvíjela a nebyla za ní ani pronásledována, důvod žalobkyně pro opuštění své domovské země bylo studium. K důvodům dle § 12 písm. b) zákona o azylu podotkl, že žalobkyně neuvedla nic, co by nasvědčovalo tomu, že může mít odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Žalobkyně o mezinárodní ochranu žádala až poté, co selhala její snaha zajistit si zde povolení k pobytu na základě zaměstnanecké karty, tedy nikoli bezprostředně poté, co přijela na území ČR, nebo poté, co měla ve vlasti problémy se X, v zemi původu žádné problémy se státními orgány neměla, vícekrát se tam bez problému vracela. O mezinárodní ochranu pak požádala několik málo dní předtím, než měla na základě rozhodnutí Policie ČR povinnost opustit území ČR, a to po X letech v ČR. Z toho dovodil, že se jedná o žádost zjevně účelovou. Žalovaný se pak zabýval postavením LGBT osob v Kazachstánu. Zdůraznil, že v zemi neexistují žádné zákony, které by kriminalizovaly sexuální aktivitu či chování mezi osobami stejného pohlaví, styk mezi ženami nebyl nikdy kriminalizován. Ačkoliv ze všech nashromážděných podkladů plyne, že LGBT osoby často otevřeně nepřiznávají svou sexuální orientaci ze strachu z diskriminace, stigmatizace a homofobie a veřejné vystupování ohledně příslušnosti k LGBT komunitě může vést k nechtěné a převážně negativní pozornosti zahrnující verbální útoky, fyzické násilí či zvýšenou pozornost ze strany policie, situace těchto osob se postupně mění k lepšímu. Shromážděné podklady z let 2024 a 2025 vyznívají jinak než zprávy z roku 2023 a starší. Z nejaktuálnějších zpráv plyne, že mezi nejohroženější skupiny patří transgenderové osoby, dále obecně genderově odlišné osoby, a také LGBTI aktivisté, ti z důvodu „šíření LGBT propagandy“. Je důležité rozlišovat mezi situací ve velkých městech, která jsou liberálnější naladěna a jsou v nich LGBT komunity, a vesnickými oblastmi a jihem země, které jsou daleko tradičtější. I když shromážděné podklady zmiňují neadekvátní jednání policie i ve velkých městech, žalovaný upozornil na skutečnost, že po razii v nočním klubu v Astaně došlo k podání hromadné stížnosti na policejní postup, na kterou státní zastupitelství odpovídajícím způsobem zareagovalo. Žalovaný upozornil na zásahy policie ve věcech trestné činnosti proti homosexuálním mužům, například zadržení pachatele loupeže, který byl následně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 let. Rovněž připomněl incident, při němž byli dva homosexuální muži napadeni policejní hlídkou, domohli se však jejího odchodu a následně obdrželi i omluvu od příslušného policejního oddělení. Možnost bránit se soudní cestou dokládá rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo rozhodnuto ve prospěch líbajících se dívek, které aktivista zachytil na video, soud jim přiznal odškodnění. Co se potíží hnutí Feminita týče, žalovaný poukázal na skutečnost, že i přes veškeré těžkosti se například v říjnu 2024 konala v Almaty akce „Lesbian Kurultai“. Z těchto informací žalovaný usuzoval, že nelze tvrdit, že jsou v Kazachstánu všechny LGBT osoby ze strany státních orgánů vystaveny takovému jednání, které je možné považovat za pronásledování. Dovodit nelze ani to, že by se v Kazachstánu homosexuální žena nemohla bránit proti neadekvátnímu jednání ze strany jednotlivců. Dle žalovaného tedy i přesto, že legislativa v Kazachstánu není s ohledem na práva LGBT osob v souladu s legislativou evropskou a v zemi je navíc přítomna značná míra homofobie, homosexuální žena žijící v Astaně či v Almaty (či jiném velkém městě) může žít v podstatě běžným životem a v případě potíží se může domoci svých práv. Žalobkyně není LGBT aktivistkou, genderově odlišnou ani transgenderovou osobou. Právě tyto skupiny osob jsou dle dostupných podkladů vystavovány vyšší pravděpodobnosti neadekvátního jednání, ať už ze strany policie či soukromých osob, a mají omezené možnosti obrany svých práv. Dále poukázal na to, že i ve městě, kde žalobkyně žila před svým odjezdem z vlasti, je menší LGBT

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

komunita. I přes skutečnost, že zde žalobkyně nemá žádné zázemí, žalovaný podotkl, že se jedná o mladou, zdravou a svéprávnou ženu, která je schopna samostatného života, a v případě návratu do Kazachstánu si tedy může najít vlastní na rodičích nezávislé bydlení. Dle žalovaného je zde i možnost, že by se žalobkyně mohla přestěhovat do X, kde, dle shromážděných podkladů, existuje LGBT komunita, a žije zde i velká část ruské menšiny. X je navíc značně vzdáleno od X, kde žije X žalobkyně.

19. K výše popsanému závěru žalovaný dospěl v souladu s článkem 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice, zákonem o azylu a rozsudkem NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Podle shromážděných podkladů zákon zaručuje svobodu vnitřního pohybu a vláda i přes některá omezení tuto svobodu respektovala. V případě přesídlení v rámci země platí povinnost místní registrace, pokud daná osoba pobývá v daném místě déle než jeden měsíc. To však žalovaný nepovažuje za nepřekonatelnou překážku pro přestěhování. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je práceschopnou osobou v produktivním věku, jež nemá žádná vážná zdravotní omezení a nejedná se tak o zranitelnou osobu či osobu se specifickými potřebami, došel žalovaný k závěru, že její přesídlení v rámci Republiky Kazachstán s sebou nenese extrémní zhoršení jejího sociálního a ekonomického postavení. K tvrzení žalobkyně, že hovoří pouze rusky a nenašla by práci, uvedl, že ruský jazyk je v Kazachstánu rovnocenný s jazykem kazašským, a ruština převažuje v řadě sfér. Mezi obyvateli si používání ruského jazyka dokonce udrželo větší rozšířenost než užívání jazyka kazašského, což se týká i velkých měst. Co se postavení ruskojazyčného obyvatelstva týče, ze shromážděných podkladů plyne, že se proti otevřenému kazašskému nacionalismu kazašské úřady stavěly. Podklady navíc chápou etnické Rusy jako velmi dobře integrované do kazašské společnosti. Žalovaný uzavřel, že přestěhování, například právě do X, je pro žalobkyni dostupné. Představuje jak řešení problémů žalobkyně se X, tak i možnost vést dál život v jeho současné podobě. Žalobkyně se zde může usadit, najít si práci, a především také těžit z lepší dostupnosti ochrany ze strany policejních orgánů v případě jakýchkoli potíží ze strany soukromých osob. Dle názoru žalovaného může žalobkyně bez problémů jako LGBT osoba žít v X a v případě potíží souvisejících s její homosexualitou se může domáhat svých občanských práv, přičemž na základě shromážděných podkladů žalovaný nedospěl k závěru, že by jí příslušné státní orgány odmítly pomoci právě z důvodu její odlišné sexuální identity. S odkazem na judikaturu NSS tedy uzavřel, že vnitřní přesídlení splňuje kritéria relevantnosti a přiměřenosti a představuje řešení lokálních problémů, přičemž koncept vnitřní ochrany je pouze vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. Co se týče problémů žalobkyně se spolužáky (zbití, posměšky) a se X, žalovaný poukázal na to, že se žalobkyně i přes tyto problémy do Kazachstánu opakovaně vracela a v jednom případě zemi dokonce navštívila i se svojí tehdejší přítelkyní. Spolu si pronajaly byt a pravidelně navštěvovaly rodiče žalobkyně. To dle žalovaného rozhodně nesvědčí o existenci zásadních obav žalobkyně jak z návratu do vlasti, tak k její rodině, natož z azylově relevantních důvodů. Podotkl, že zemi původu žalobkyně evidentně přestala navštěvovat poté, co se její X odstěhovali na území Ruské federace, kde je žalobkyně navštívila. Z toho žalovaný dovodil, že nelze vyloučit další návštěvy Kazachstánu žalobkyní i po roce 2016, pokud by se její X nepřestěhovali do Ruské federace. Ohledně tvrzení žalobkyně o tom, že jí policie v Kazachstánu odmítla pomoci poté, co se na ni obrátila v souvislosti s jednáním jejího X, odkázal žalovaný na jistou nevěrohodnost výpovědi žalobkyně. Ta opakovaně rozporně uváděla to, zdali a kdy se se svými problémy obracela na místní policii. Dále odkázal na shromážděné podklady, ze kterých plyne, že žalobkyně má možnost v případě nespokojenosti s jednáním policie celou situaci řešit, a to podáním stížnosti k vyšší instanci v rámci policie prostřednictvím linky důvěry, fyzicky i prostřednictvím online formuláře přes oficiální webové stránky, a domáhat se svých práv. Ze shromážděných podkladů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pak plyne i skutečnost, že ve velkých městech jako jsou Almaty, Astana a Šymkent působí neziskové organizace, aktivisté či experti na ženská práva, kteří často donutí policii a státní úřady dostát jejich profesionální povinnosti a dodržovat zákon. Jejich pomoci může žalobkyně využít v případě dalších potíží se svým X či jinými soukromými osobami, byť to žalovaný považuje za nepravděpodobné, neboť se žalobkyně se svým X dříve potkávala pouze v domácnosti svých X, kteří však již v Kazachstánu nežijí. Možnost obrátit se na kazašskou policii akceptoval i NSS svým usnesením ze dne 17. 10. 2024, č. j. 5 Azs 147/2024.

20. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně nevyplýval žádný důvod hodný zvláštního zřetele, je zdravou, dospělou a plně právně způsobilou osobou v produktivním věku a je schopna zajistit si prostředky na životní potřeby prací. Ani existenci rodinných vazeb na území ČR nelze dle názoru NSS považovat za azylově relevantní důvod. Přítelkyně žalobkyně je rovněž státní příslušnicí Republiky Kazachstán a je tedy pouze na nich, jak budou svůj vzájemný život řešit.
21. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Shrnuje, že žalobkyně nikdy se státními orgány problémy neměla, může bez problémů žít ve svém rodném městě, a také v X a v případě potíží kvůli své orientaci se může domáhat ochrany svých práv a obrátit se na kazašskou policii, nelze bez dalšího tvrdit, že by jí tyto orgány pomoc odmítly. Pokud by se vyskytly potíže s policií, žalobkyně může podat stížnost k vyšší instanci v rámci policie, prostřednictvím linky důvěry, či online. Poukázal na to, že v Kazachstánu existuje homosexuální komunitní život i nevládní organizace, se kterými se žalobkyně může spojit v případě potřeby či tam vyhledat právní pomoc. Politicky aktivní žalobkyně nebyla. Jako navrátilci ze zahraničí či žadateli o mezinárodní ochranu jí postih nezhrozí. Ozbrojený konflikt v zemi neprobíhá.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
24. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu: *„Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
25. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

26. Podle ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu: „*Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
27. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu „*se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
28. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se „*doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
29. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za „*vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“
30. Soud neshledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel své závěry o žádost žalobkyně, protokoly o pohovorech se žalobkyní, svědeckou výpověď současné přítelkyně žalobkyně, a také o výše zmiňované zprávy, které obsahují informace o státu původu žalobkyně, a to jak stran situace LGBT osob, tak fungování policie, postavení ruské menšiny či postavení žen v tamní společnosti. Podle ustálené judikatury musí být informace o zemi původu, které si správní orgán obstará pro hodnocení důvodnosti obav z pronásledování, v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71). Tato kritéria podklady shromážděné žalovaným splňují. Jedná se o podklady vytvořené v letech 2024 či 2025, jsou tedy aktuální, přičemž MZV ČR a USA a MV ČR vycházelo při jejich tvorbě z většího množství různých a dohledatelných zdrojů, které se vzájemně doplňují. O jejich důvěryhodnosti, vyváženosti a transparentnosti tedy není pochyb. Jsou též adresné individuální situaci žalobkyně, a tedy jsou relevantní. Žalobkyně žádné jiné podklady nedoložila, ani neoznačila, a to ani ve správním řízení, ani v žalobě.
31. V této souvislosti se soud musí vyjádřit i k hodnocení věrohodnosti žalobkyně, neboť tato otázka úzce souvisí se zjišťováním skutkového stavu. Žalovaný vycházel zejména z pohovorů se žalobkyní a ze svědecké výpovědi současné přítelkyně žalobkyně, přičemž na tomto základě shledal, že výpověď žalobkyně ohledně její sexuální orientace je věrohodná, tedy samotnou sexuální orientaci žalobkyně nijak nezpochybnil. Postupoval tedy v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 Azs 321/2020-29, podle kterého je třeba nejprve posoudit věrohodnost azylového příběhu a případně až poté se zabývat tím, zda byl naplněn některý důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný shledal

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nevěrohodnost výpovědi žalobkyně pouze ohledně dílčího tvrzení týkajícího se obrácení se žalobkyně na policii. Žalobkyně totiž ohledně tohoto bodu své výpovědi uváděla velmi rozporné údaje, tedy např. že se na policii neobrátila nikdy, jindy zase, že několikrát, atd. Žalovaný pak tyto rozpory velmi podrobně a přiléhavě popsal v napadeném rozhodnutí, i je přdestřel žalobkyni při pohovorech, nicméně žalobkyně tyto rozpory nijak přesvědčivě nevysvětlila. Žalobkyně pak k této části odůvodnění žalovaného neuplatnila v žalobě žádné námitky, ani k těmto rozporům neposkytla žádné dodatečné vysvětlení. Soud tak k této části odůvodnění žalovaného, kde shledal nevěrohodnost žalobkyně ohledně toho, zda se obracela či neobracela na policii, nemá žádné výhrady. Žalovaný se pak dále zabýval i tím, zda je v zemi původu žalobkyni dostupná ochrana proti jednání soukromých osob (k tomu více viz níže).

32. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný chybně a v rozporu se shromážděnými podklady posoudil postavení LGBT komunity v zemi původu a následně chybně vyhodnotil azylovou relevanci obav žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy.
33. Je třeba uvést, že v případě žalobkyně nepřipadá v úvahu udělení mezinárodní ochrany z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť ve vlasti není pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, toto v žalobě nijak nezpochybňuje.
34. Dále soud konstatuje, že menšinová sexuální orientace bezpochyby spadá mezi azylově relevantní důvody vymezené v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Toto kritérium tedy žalobkyně splňuje, bylo však rovněž nezbytné posoudit, zda může mít odůvodněný strach z pronásledování. Ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu by původcem pronásledování musel být primárně státní orgán.
35. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, co se rozumí odůvodněným strachem z pronásledování ve smyslu zákonné definice uprchlíka, např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, publ. pod č. 4029/2020 Sb. NSS, soud konstatoval: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119, musí žadatel pro vznik nároku na azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: „(1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach (...); (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování (...); (4) ochrana v zemi původu selhala (...); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů (...); a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“ První kritérium je splněno již jen přítomností stěžovatele na území České republiky, je však třeba se zaměřit na kritéria následující.“
36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobkyně nikdy neměla ve státě původu problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, vlast opustila zcela legálně se studentským vízem a opakovaně se tam bez problémů vracela. Na podkladě shromážděných zpráv se zabýval postavením LGBT osob v zemi původu, přičemž zjistil, že jejich situace není zdaleka ideální. Nicméně samotná homosexualita není kriminalizována, pohlavní styk mezi muži byl dekriminalizován v roce 1998, styk mezi ženami nebyl nikdy fakticky kriminalizován. Soud k tomu doplňuje, že dle Informace OAMP o sexuálních menšinách sice byly v roce 2015 senátem schváleny dva zákony zakazující propagaci netradičních svazků, které předpokládaly změnu trestního zákoníku a kriminalizaci podpory netradičních svazků, avšak v květnu 2015 ústavní soud rozhodl, že tyto návrhy jsou v rozporu s ústavou země, v zemi tak neplatil žádný zákon proti tzv. homosexuální propagandě.
37. Žalovaný připustil, že ve společnosti jsou přítomné negativní společenské postoje k LGBT osobám a tyto osoby někdy čelí fyzickým nebo verbálním urážkám, stejně jako nechtěné Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pozornosti od policie. Lze však souhlasit s tím, že dle shromážděných zpráv čelí největšímu riziku transgender osoby, genderově odlišné osoby a LGBTQI aktivisté. Žalobkyně sice s tímto vyhodnocením nesouhlasila, avšak toto vyhodnocení zcela odpovídá Výroční zprávě ILGA 2024, Výroční zprávě ILGA 2023, Informaci OAMP o sexuálních menšinách, Zprávě MZV USA i zprávě Vyprávění organizátora (o policejních razířích), které obsahují nejvíce informací týkajících se postavení LGBT osob a které popisují konkrétní incidenty a rizika nejvíce právě ve vztahu k transgender osobám, genderově odlišným osobám a LGBTQI aktivistům. Pokud jde o neadekvátní jednání policie, popisují některé zprávy (Výroční zpráva ILGA 2024 a zpráva Vyprávění organizátora), že na jaře v roce 2024 docházelo k policejním razířím, jejichž cílem byly LGBTI večírky v Astaně, některé osoby byly zadrženy a donuceny podepsat prohlášení o jejich sexuální orientaci a genderové identitě, následně však desítky takových osob vyhledaly právní pomoc, což vedlo k hromadné stížnosti na postup policie a progresivnímu rozhodnutí místního státního zastupitelství, jež bylo vydáno v červenci. Je tak třeba souhlasit se žalovaným, že zprávy popisují neadekvátní (i právně nepodložené) jednání policie ve vztahu k LGBT komunitě, je však zřejmé, že existují i prostředky obrany proti takovému nezákonnému jednání. Jsou popisovány i další incidenty, kdy např. v červenci 2023 byli obtěžováni policií dva muži, kteří měli schůzku v zaparkovaném automobilu, později však obdrželi od policejního oddělení omluvu. Rovněž je popsán případ přísného potrestání muže, který vylákal na schůzku a poté oloupil a napadl homosexuálního muže, či případ odškodnění přiznaného Nejvyšším soudem dívkám, o nichž bylo natočeno a zveřejněno video. Byť tedy zprávy popisují různé formy ústrků, diskriminace i svévolných excesů, nelze dovodit, že by všechny osoby LGBT orientace plošně byly v zemi původu s přiměřenou pravděpodobností vystaveny takovému jednání. Zároveň existují možnosti obrany.

38. Je též podstatné, že jsou dány značné rozdíly mezi velkými městy na jedné straně a venkovem a jihem země na straně druhé, kdy ve velkých městech obecně panuje daleko liberálnější atmosféra. Rovněž ze shromážděných zpráv vyplývá, že ve velkých městech existují LGBT komunity, zejména v Almaty a Astaně, v dalších městech pak existují menší komunity, a to včetně města, ze kterého pochází žalobkyně. V samotné Almaty existovalo několik LGBT klubů nebo obecně klubů k LGBT přátelským. Výroční zpráva ILGA 2023 rovněž uvádí, že jistá LGBTQI+ aktivistka v březnu kandidovala ve volbách do místního zastupitelstva města Almaty jako otevřeně lesbická žena, nebyla zvolena, ale skončila na třetím místě. Nelze souhlasit s námitkou, že by akce (pochody) typu Pride byly striktně zakázány, neboť podle Informace MZV USA v Almaty bylo možné získat povolení ke konání veřejných shromáždění souvisejících s právy LGBTQI+ osob, byť to bylo obtížné. Dle Zprávy ILGA 2024 se v říjnu 2024 konala akce „Lesbian Kurultai“ v Almaty, kterou uspořádalo hnutí Feminita, některé osoby se snažily akci narušit, avšak pořadatelky podaly trestní oznámení.
39. Z výše uvedeného je patrné, že se v zemi původu nejedná o plošné pronásledování LGBT osob státními orgány. Tyto osoby sice musí čelit nepříznivé společenské atmosféře, stigmatizaci a různým ústrkům, které však pouze v individuálních případech přerostly v jednání, které dosahovalo intenzity pronásledování. Nicméně, jak je výše uvedeno, jsou k dispozici reálné prostředky ochrany proti neadekvátnímu jednání ze strany jednotlivců (i policie), tedy možnosti, jak se domoci svých práv. Žalobkyně není LGBTI aktivistkou, genderově odlišnou ani transgender osobou, které čelí zvýšenému riziku. Je též třeba přihlídnout k tomu, že se žalobkyně do Kazachstánu opakovaně vracela, a to i se svou tehdejší partnerkou, přičemž její rodina i řada jiných osob o její sexuální orientaci věděli a žalobkyně ji nijak neskrývala. Přesto však žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami neměla, a to ani dříve před svým odjezdem z vlasti (popisovala pouze potíže se soukromými osobami).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

40. K tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, „*V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).*“ S ohledem na uvedené okolnosti však v případě žalobkyně možnost budoucího pronásledování standardu přiměřené pravděpodobnosti nedosahuje.
41. Dle názoru soudu žalovaný zohlednil individuální okolnosti azylového příběhu žalobkyně (problematické chování strýce, neovládání kazašského jazyka), přičemž jasně vysvětlil, proč by nejvhodnějším řešením situace žalobkyně mělo představovat vnitřní přesídlení. Žalobkyně je mladou, zdravou a svéprávnou ženou, která má reálnou možnost si v X vybudovat vlastní zázemí, aniž by svou sexuální orientaci musela skrývat. Ze shromážděných podkladů plyne, že v Kazachstánu funguje program pro podporu vnitřní migrace a pro navrátilce se otevírají rekvalifikační kurzy. Lze také požádat o pomoc při hledání zaměstnání, což by mohlo žalobkyni pomoci a ulehčit jí přemístění do X. Při hledání zaměstnání by ji neměla omezovat skutečnost, že neumí kazašsky, neboť ze shromážděných podkladů plyne, že ve velkých městech podstatná část obyvatel hovoří rusky. Vzhledem k popsáným incidentům a popisu fungování policie v Kazachstánu by se po přesunu do X zvýšila její bezpečnost i respekt k jejím základním lidským právům. Vzhledem k programu vnitřní migrace nelze předpokládat, že by žalobkyni ve stěhování státní orgány bránily. Dle názoru soudu je tedy situace žalobkyně řešitelná vnitřním přesídlením a podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splněny být nemohou (k tomu srov. rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2009 č. j. 5 Azs 40/2009-74).
42. V této souvislosti soud rovněž odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, či rozhodnutí NSS ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40, dle kterých důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není samotný původ žadatele ze země s nedemokratickým či autoritativním režimem, či pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu. Špatná lidskoprávní situace v zemi původu sama o sobě, bez vazby na konkretizované okolnosti žadatelova azylového příběhu, pro udělení mezinárodní ochrany nepostačují. Jak již bylo zmíněno výše, nelze dovodit, že jsou v Kazachstánu všechny LGBT osoby ze strany státních orgánů vystaveny takovému jednání, které by bylo možné považovat za pronásledování. Ve výpovědi žalobkyně nezazněla žádná zmínka o pronásledování ze strany státních orgánů, ve vztahu k nim argumentovala pouze špatnou situací LGBT osob v Kazachstánu, a to veskrze obecně. Námitka spočívající v obavách žalobkyně z pronásledování ze strany státních orgánů tak není důvodná.
43. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobkyně má k dispozici účinné prostředky ochrany proti jednání soukromých osob v zemi původu, což je relevantní i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany (zejména dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Žalobkyně totiž popisovala zejména obavy ze svého X.
44. K nestátním původcům pronásledování Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, uvedl: „(...) § 2 odst. 6 (...) zákona o azylu vymezuje, obdobně jako čl. 6 kvalifikační směrnice, okruh možných původců pronásledování nebo vážné újmy tak, že se jimi „rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

45. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů, k tomu, aby hrozící nebezpečí od soukromé osoby bylo relevantním důvodem ve smyslu zákona o azylu, musela by k němu přistoupit ještě nečinnost státních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Tato nečinnost by pak mohla spočívat v neschopnosti či neochotě těchto orgánů poskytnout přiměřenou ochranu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). V případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44: *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“* Dále soud podotýká, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu původu (např. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, nebo ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 Azs 268/2023-24, bod 11).
46. Předně je třeba konstatovat, že žalobkyně se setkávala se X výhradně v domě svých X, když ještě bydleli v Kazachstánu, nyní je žalobkyně dospělá, svéprávná a praceschopná a nic jí nebrání vybudovat si zázemí ve městě X, kde existuje LGBT komunita a navíc zde žije velká část ruské menšiny, ke které žalobkyně náleží. Toto město je značně vzdálené od X, kde žije její X. Navíc se žalobkyně do země původu opakovaně vracela. Žalobkyně rovněž vypověděla (dne 25. 9. 2024), že X je již starší muž a ona nemůže říci stoprocentně, že by jí opět něco udělal, uvedla též, že si nemyslí, že by jí chtěl chytit někde na ulici nebo by po ní pátral. Tedy již ze všech těchto důvodů se soud nedomnívá, že by v případě návratu do domovského státu, za podmínek vnitřního přesídlení do X, kde žije kolem 2 milionů obyvatel, pro žalobkyni její X představoval reálné nebezpečí.
47. Žalovaný se však zabýval i dostupností prostředků vnitrostátní ochrany proti jednání soukromých osob. V této souvislosti žalovaný jednak odkázal na částečnou nevěrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně toho, zda se obracela či neobracela na policii, čímž se již soud zabýval výše. V důsledku nevěrohodnosti tohoto bodu její výpovědi pak dle soudu nelze vycházet z toho, že by se již na policii obracela a ta jí ochranu neposkytla. Žalovaný pak na podkladě shromážděných zpráv zjistil, že v případě nespokojenosti s jednáním policie může žalobkyně podat stížnost k vyšší instanci v rámci policie nebo ke kanceláři prokurátora, k tomu soud doplňuje, že dle Informace OAMP o fungování policie v případě nečinnosti prokuratury je možné využít stížnost k vyšší instanci v rámci systému prokuratury, případně je možné podat podnět k tzv. vyšetřovacímu soudu. Dle Informace OAMP o postavení žen ve velkých městech jako je Almaty, Astana či Šymkent působí neziskové organizace, aktivisté nebo experti na práva žen, kteří se zabývají domácím násilím a často bývají hnacím motorem, který donutí státní orgány jednat a dodržovat zákon; tedy i na tyto se žalobkyně může v případě problémů se soukromými osobami (zejména se X) případně obrátit. Dle této informace rovněž existují neziskové organizace poskytující právní, psychologickou i jinou pomoc obětem domácího násilí, napříč Kazachstánem pak existují krizová centra pro oběti domácího násilí. Centra, která

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

fungují i jako azylové domy, provozují telefonní linky pro oběti domácího násilí a poskytují i psychologickou, právní či sociální pomoc.

48. Z toho plyne, že ve státě původu je žalobkyni dostupná ochrana proti jednání soukromých osob a z tohoto důvodu mezinárodní ochranu nelze poskytnout, což se týká jak azylu, tak doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
49. Pokud jde o žalovaným uváděnou účelovost podané žádosti, je třeba souhlasit se žalovaným, že obecně přesvědčivosti žádosti nepřispívá, pokud jí žadatelka podala až po jedenácti letech pobytu v České republice. Na druhou stranu však žalobkyně prezentovala určité nosné důvody své žádosti, které by za určitých okolností mohly mít azylově relevantní rozměr. Žalovaný se však s těmito důvody dostatečně, přezkoumatelně a na podkladě relevantních zpráv o zemi původu vypořádal, přičemž důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal, s čímž se soud ztotožňuje. Není tak již potřebné zabývat se více argumentací o účelovosti podané žádosti.
50. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. května 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.